

~ 1 ~

Jak jsem mohla zase ustoupit Félixovu naléhání? Nevím, jakým zázrakem mě vždycky dostal, kam chtěl; pokaždé našel argument, nějaké povzbuzení, aby mě přesvědčil. A já jsem tam šla. Opět jsem se nechala ukolébat, říkala jsem si, že tentokrát ten někdo bude v sobě mít cosi a já třeba podlehnu. Přesto jsem znala Félixě jako staré boty: náš vkus se diametrálně lišil. Když myslel a rozhodoval místo mne, byl vždycky zcela mimo mísu. Měla jsem to vědět po všech těch letech, co jsme se přátelili. Ale stejně jsem už pošesté za sebou trávila sobotní večer ve společnosti dokonalého imbecila.

Minulý týden jsem proti sobě měla odborníka na bio a zdravý život. Vypadalo to, že Félix poněkud

trpěl výpadkem paměti, pokud šlo o neřesti jeho nejlepší přítelkyně. Celý večer jsem poslouchala káravé poučky o tom, jak nezdravě žiju, kouřím, piju a špatně se stravuju. Tenhle alternativní fanatik v neforemné haleně vážně prohlašoval, že můj způsob života je naprosto katastrofální, že si koleduju o neplodnost a dokonce koketuju se smrtí. Félix mu určitě nedodal správné technické parametry ženy, o niž se měl ucházet. S nejkrásnějším úsměvem jsem mu odpověděla, že o smrti a chuti spáchat sebevraždu něco málo vím, a odkráčela jsem středem.

Dnešní kretén byl úplně v jiném stylu: docela pěkný chlápek, úctyhodná konzumace alkoholu, vůbec nepoučoval. Jeho ne zrovna zanedbatelnou chybou bylo, že mě chtěl dostat do postele historičkami o svých výbojích ve společnosti své milenkyně-kamery, jíž říkal GoPro: „S GoPro jsme letos v létě sjížděli ledovec... S GoPro jsme letos v zimě lyžovali na boulicích... Sprchoval jsem se s GoPro... Víš, tuhle jsem to zkusil v GoPro v metru...“ atd. Skoro hodinu nebyl schopen vyslovit jedinou větu, v níž by nepadlo slovo o kameře čelovce. Říkala jsem si v duchu, jestli s ní nechodí taky na záchod.

„Kam jestli chodím s GoPro? Myslím, že jsem ti dobře nerozuměl,“ přerušil se najednou.

Aha... myslela jsem nahlas. Měla jsem už dost role protivné holky, neschopné zajímat se o to, co se jí vykládá, a neustále si kladoucí otázku, co tady vlastně dělá. Rozhodla jsem se strhnout náplast naráz.

„Poslyš, jsi sympatickej kluk, ale prožíváš velkou lásku se svou čelovkou, chápu, že ta kamera je úžasná, a já nemám chuť se mezi vás dva míchat. Obejdu se bez dezertu. A kafe si umím udělat doma.“

„Hele, v čem je problém?“

Zvedla jsem se, udělal totéž. Místo sbohem jsem mu jenom zamávala a zamířila k pokladně na baru. Nejsem přece taková mrcha, abych ho nechala platit účet za tohle fiasko. Naposledy jsem se na něj podívala a utlumila záchvat smíchu. To já jsem teď měla mít kameru, abych si uchovala vzpomínku na jeho výraz. Chudák kluk...

Druhý den mě probudil telefon. Kdo se odvažuje rušit svatosvatý klid mého nedělního rána? Tu otázku jsem si klidně mohla odpustit!

„Jo, Félixí,“ zabručela jsem do mobilu.

„*And the winner is?*“

„Sklapni!“

Jeho zahýkání mě podráždilo.

„Za hodinu tě čekám, víš kde,“ vyslabikoval s námahou a zavěsil.

Protahovala jsem se v posteli jako kočka, než jsem se podívala na budíka: 12 hodin 45 minut. Mohlo by to být horší. Zatímco jsem v týdnu neměla žádný problém se vstáváním a otevírala jsem *Lidi* brzy, v neděli jsem si dosyta dopřávala spánku a postele; potřebovala jsem se nabít a vyčistit si hlavu. Spánek zůstával stále mým útočištěm; dřív jsem se musela vyspat ze svého velkého hoře, teď mi zase spánek pomáhal vypořádat se s drobnými problémy. Vstala jsem a zkonstatovala, že je venku krásně; pařížské jaro tady bylo v plném rozkvětu.

Na odchodu jsem se ovládla, abych s sebou nevzala klíče od *Lidi*; je neděle a já jsem si slíbila, že tam už nikdy nestrávím „den Páně“. Dala jsem si načas, než jsem došla do ulice des Archives. Jen tak jsem bloumala, dopřávala si koukání do výloh a při tom kouřila první cigáro toho dne, potkávala stále návštěvníky naší kavárny a zdravila je mávnutím. Toto poklidné kouzlo přerušil Félix, když jsem dorazila na naši nedělní terasu.

„Kde se flákáš, prosím tě? Málem mě vyhodili od stolu!“

„Dobrý den, miláčku Félixi,“ odpověděla jsem mu a mlaskla mu na tvář velkou pusou.

Přimhouřil oči.

„Jsi až moc miloučká, co za tím je?“

„Vůbec nic! Vyprávěj mi, jak ses měl včera večer? Kdy jsi skončil?“

„Když jsem ti volal. Mám hlad, objednejme si!“

Nechala jsem ho, aby mávl na číšníka a objednal nám brunch. Byl to jeho nový koníček. Prohlásil totiž, že po těch jeho bláznivých sobotních nocích ho pořádný brunch dostane do formy lépe než kousek staré ohřívané pizzy. Od té doby vyžadoval, abych seděla vedle něj a sledovala ho, jak do sebe cpe míchaná vejce, bagetu, klobásy a pije litr pomerančového džusu, aby uhasil žízeň po tahu.

Jako obvykle jsem jenom paběrkovala zbytky po něm; připravil mě o chuť k jídlu. Se slunečními brýlemi na nose jsme kouřili, pohodlně zaboření v židlích.

„Půjdeš za nimi zítra?“

„Jako vždycky,“ odpověděla jsem s úsměvem.

„Polib je za mne.“

„Jasně. Ty už tam nikdy nezajdeš?“

„Ne, už nemám potřebu.“

„A když si představím, že jsem tam dřív nechtěla ani vkročit!“

Teď to byl můj pondělní rituál. Kavárna měla zavřeno a já jsem šla navštívit Colina a Claru. Ať přšelo, foukal vítr nebo sněžilo, měla jsem s nimi schůzku. Vyprávěla jsem jim všechno, co se mi přes

týden přihodilo, drobné historky z *Lidi*... Od té doby, co mi Félix začal dohazovat nápadníky, jsem Colinovi vykládala, jak probíhala moje nepodařená rande, a smála jsem se s ním, jako bychom byli spiklenci. U Clary to bylo mnohem složitější, tam jsem jen těžko hledala spiklenecký tón. Při vzpomínce na dceru jsem padala do bolestné propasti. Mechanicky jsem si sáhla na krk; během jedné z těchhle schůzek s Colinem jsem si sundala z řetízku snubní prsten, který jsem tam nosila místo přívěsku. Definitivně.

Už několik měsíců jsem na krku nic nenosila. Vysvětlila jsem Colinovi, že jsem o tom hodně přemýšlela a nakonec přistoupila na schůzky, které mi domlouval Félix.

„Lásko... jsi tady... stále tu budeš..., ale odešel jsi... jsi daleko a nikdy se mi nevrátíš, smířila jsem se s tím... a mám chuť zase zkusit, víš...“

Vzdychla jsem, pokusila se polknout slzy a pohrávala si konečky prstů se snubním prstenem.

„Už mě tíží... Víím, že mi to nebudeš zazlívát... věřím, že už jsem připravená... sundám ho... cítím, že jsem se z tebe uzdravila... vždycky tě budu milovat, na tom se nic nezmění, ale teď je to jiné... umím už bez tebe žít...“

Políbila jsem hrob a sundala si řetízek. Oči jsem

měla plné slz. Ze všech sil jsem sevřela v dlani prstýnek. Potom jsem se zvedla.

„Tak zase příští týden, mé lásky. Claro... maminka... maminka tě má moc ráda.“

Odešla jsem, ani jsem se neobrátila.

Félix mi poklepal na stehno, a přerušil tak moje myšlenky.

„Projdeme se, je hezky.“

„Už jdu!“

Toulali jsme se po nábřežích. Jako každou neděli Félix vyžadoval, abychom přešli Seinou, zastavili se v Notre-Dame a zapálili tam svíčku. „Musím vykoupit své hříchy,“ ospravedlňoval se. Ale nedala jsem se obalamutit: ta jeho obětina patřila Claře a Colinovi, byl to jeho způsob, jak s nimi udržovat spojení. Zatímco rozjímal, čekala jsem na něj před katedrálou a dívala se, jak holubi pořádají nálety na turisty. Měla jsem akorát čas vykouřit cigáro a pak asistovat u remaku smrti maminky Amélie Poulainové, kterou předváděl Félix tak, že byl hoden Oscara – hlavně ten pláč! Potom mě ten nejúžasnější herec na světě vzal kolem ramen, pozdravil imaginární šílící publikum a klidně mě vedl k naší milované čtvrti Marais a našemu suši baru, kde jsme v neděli večereli.

~ ~ ~

Félix popíjel saké. „Musíme vyhánět čerta ďáblem,“ říkal mi. Já jsem zůstávala u vína tsingtao. Mezi dvěma maki přešel do útoku a vyžadoval ode mne referát. To bude krátké!

„Tak co vyčítáš tomu ze včerejška?“

„Jeho kameru GoPro na čele!“

„Teda! To je fakt vzrušující!“

Vlepila jsem mu pořádný pohlavek.

„Kdy už pochopíš, že nemáme stejnou sexuální orientaci?“

„To mám za to,“ lamentoval.

„Jdeme domů? Ten film na jedničce na nás nepočká.“

Félix mě doprovodil až ke dveřím domu, kde byla kavárna a kde jsem taky bydlela. Jako vzdycky mě k sobě přitiskl a drtil mi kosti.

„O něco tě požádám,“ vypravila jsem ze sebe, když mě ještě svíral v objetí.

„O co?“

„Prosím tě, přestaň si hrát na seznamku, už mám po krk těch ztracených večerů. Strašně mě to otravuje!“

Odstrčil mě.

„Ne, nenechám toho. Chci, abys potkala bezvadného chlapa, sympatáka, s kterým budeš šťastná.“

„Vodíš mi samé kašpary, Félixi! Postarám se o sebe sama.“

Provrstal mě očima.

„Ještě pořád myslíš na toho svého Ira?“

„Přestaň říkat blbosti! Už je to rok, co jsem se vrátila z Irska. Slyšels mě od té doby mluvit o Edwardovi? Ne! Ten s tím nemá nic společného. Je to stará historie. A není moje vina, že mi představuješ výhradně blbečky!“

„O. K., O. K.! Dám ti nějaký čas pokoj, ale musíš se trochu otevřít novým setkáním. Víš stejně dobře jako já, že by si Colin přál, abys měla v životě někoho jiného.“

„To vím. A je to taky můj záměr... Dobrou noc, Félixí. A nashle zítra! Bude to velký den!“

„Yes!“

Vlepila jsem mu stejně hlučnou pusou jako před pár hodinami a vešla do domu. I přes Félixovo naléhání jsem se nechtěla přestěhovat. Líbilo se mi bydlení nad *Lidmi*, cítila jsem se ve svém malém bytečku fajn. Byla jsem v samém centru dění, což mi vyhovovalo. A hlavně jsem se právě tady dala dohromady, úplně sama a bez pomoci. Radši jsem šla pěšky po schodech, než abych jela výtahem, vyběhla jsem až do pátého patra. Dorazila jsem domů, opřela se zády o dveře a spokojeně vzdychla. Navzdory našemu poslednímu rozhovoru jsem strávila s Félixem nádherný den.

Myslel si, že se dívám na film v televizi, ale já ji ani nezapnula. Pustila jsem si hudbu, dnes večer to byl Ásgeir, *King and Cross*, a pokračovala v tom, čemu jsem říkala „můj lázeňský večer“. Rozhodla jsem se, že budu o sebe pečovat, a jaká jiná chvíle k tomu byla vhodnější než neděle večer? Udělala jsem si masku, peeling a všechny ty věci, které holky potřebují.

O hodinu a půl později jsem konečně vyšla z koupelny, voněla jsem a měla hladkou pleť. Udělala jsem si poslední dnešní kávu a svalila se na pohovku. Zapálila jsem si cigaretu a bloudila jsem v myšlenkách.

Félix se nikdy nedozvěděl, co způsobilo, že jsem Edwarda zasunula do hlubin své paměti, abych na něj už nikdy nemyslela.

Po návratu z Irska jsem neudržovala kontakt s nikým: s Abby, s Jackem ani s Judith a hlavně ne s Edwardem. A přitom mi nadevšechno chyběl. Vzpomínky na něj se mi vracely ve vlnách, někdy byly šťastné, jindy bolestné. Ale jak čas plynul, byla jsem si stále jistější, že už se na ně nikdy nezeptám, hlavně ne na Edwarda. Po tom čase by to nebylo k ničemu; dneska je to víc než rok... Přesto...

~ ~ ~

Asi tak před šesti měsíci, jedné zimní neděle, kdy lilo jako z konve, jsem zůstala zavřená doma a pustila se do úklidu skříně; našla jsem tam krabici s fotkami nás dvou, které udělal na Aranských ostrovech. Otevřela jsem ji a úplně se rozplynula, když jsem opět uviděla Edwardův obličej. Jako by mě zachvátilo šílenství, vrhla jsem se k telefonu, našla v seznamu kontaktů jeho číslo a zavolala mu. Chtěla jsem vědět, ne, vlastně jsem musela vědět, co s ním je. Při každém zazvonění jsem málem zase zavěsila, zmítala jsem se mezi strachem, že ho uslyším, a hlubokou touhou po něm. Spustil se záznamník: jenom křestní jméno, vyslovené jeho chraptivým hlasem, a pak pípnutí. Vykoktala jsem: „Ehm... Edwarde... Tady... Diane. Jen bych ráda věděla... ehm..., jak se máš... Zavolej mi... prosím.“ Ještě než jsem zavěsila, bylo mi jasné, že jsem udělala pitomost. Běhala jsem po pokoji a kousala si nehty. Posedla mě touha vědět, co je s ním, potřebovala jsem zjistit, jestli na mě zapomněl nebo ne, což mě přilepilo k telefonu na celý zbytek dne. Znovu jsem mu zkusila zavolat po 22. hodině. Nezvedl to. Když jsem se nazítří ráno probudila, nadávala jsem si do největších idiotů, uvědomila jsem si, jak směšné bylo moje zavolání. Tenhle záchvat šílenství mě poučil, že Edward už není, že zůstane navždycky

jenom epizodou v mém životě. Nasměroval mě, díky němu jsem se osvobodila od pocitu, že musím zůstat věrná Colinovi. Dnes jsem se cítila osvobozená i od něho. Byla jsem připravená přijmout někoho jiného.